

den, enten det er godt eller mindre godt, paa en saa god Maade som mulig, men den har intet Ansvar for, hvad vi gøre her i disse Dage.

Reedtz-Thott: Det er ingenlunde saa, at vi ere stædige ved at fastholde den Ordlyd, vi have bragt i Forslag. Vi have kun ønsket en Ændring, som vi ansaa for nødvendig, for at der i dette Øjeblik kunde være Klarhed til Stede. Denne Klarhed mente vi bedst kunde naas ved at bruge de Ord, der ere brugte i den saa meget omtalte Overenskomst. Jeg fastholder endnu stadig, at jeg anser det for at være det retteste. Men i Henhold til, hvad den højtærede Forsvarsminister ytrede, forventer jeg altsaa, at Sagen kommer paa Bane mellem anden og tredie Behandling, saa at vi fra hans Side da faa at høre, hvorledes han mener at kunne komme bort fra den Uklarhed, som vi mene og som vi vel alle kunne være enige om er til Stede. Indtil dette sker, maa vi fastholde den Ændring, vi her have stillet.

Rambusch: Den højtærede Forsvarsminister paastod, at naar den nu foreslaaede Ordning bliver gennemført senest i 1922, vil København være beskyttet ogsaa mod Landsiden. Jeg maa der gøre opmærksom paa, at første Behandling viste, at det ikke er Tilfældet. Overfor min Paavisning af, hvorledes Byen faktisk vil ligge ubeskyttet hen, hvorledes man vil være ude af Stand til at møde det Angreb, som vil være det mest sandsynlige, kunde den højtærede Minister ikke vise, hvorledes han kunde møde et saadant Angreb. Paastanden om, at Byen alligevel vil være beskyttet, staar saaledes i Modstrid med Resultatet af første Behandling.

Naar det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) taler om Grænserne mellem Lovgivningsmagtens Ansvar og Sagkundskabens Ansvar, vil jeg minde om en meget sørgelig historisk Erfaring, som staar mig saa uhyre klar fra min Ungdom. Da forlangte man af de militære sagkyndige, at de skulde bruge et Vaaben, som Lovgivningsmagten ikke havde smeddet tilstrækkeligt skarpt, og da det saa viste sig, at det ikke var egnet, hvem kastede man saa Ansvaret og Skammen

over paa? Paa de sagkyndige Førere, der ikke havde nogen Skyld i, at Vaabnet var saa slet.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Jeg skal til det ærede Medlem sige, at mine Udtalelser ganske vist stod i Strid med det ærede Medlems ved første Behandling, men derudover foreligger der intet, og hvad jeg har paastaaet, skal nok holde Stik. Naar den her foreslaaede Ordning træder fuldt i Kraft, vil København lige saa lidt som noget andet Sted paa Sjælland være ubeskyttet.

Til det ærede Medlem for 2den Kreds (Reedtz-Thott) vil jeg sige, at jeg erkender ikke, at der er nogen Uklarhed til Stede fra min Side, men jeg skal være villig til at forhandle med det ærede Medlem mellem anden og tredie Behandling om Sagen.

Estrup: Jeg ønsker meget at gøre en lille Tilføjelse til, hvad jeg før sagde, og det er den, at hvor meget man saa end bygger paa Sikringen af Landets Fremtid gennem Forsvarsforanstaltninger, vokser denne Sikkerhed først efterhaanden frem, hvorimod Faren, jeg paaviste, ved, at man ikke indretter sig paa at vise i Gerning, at man vil være fuldt neutral, ligeligt til alle Sider, straks indtræder.

Rambusch: Jeg vil slet ikke bestride, at det, som den højtærede Forsvarsminister har paavist, skal holde Stik. Men den højtærede Minister paaviste aldeles ikke, hvorledes han vilde møde det Angreb, den Form for Neutralitetskrænkelse, som er den sandsynligste, den, der bruges af dem, der overhovedet forstaa at gennemføre et energisk Angreb.

H. N. Hansen: De Ord, vi have hørt af det ærede 7de kongevalgte Medlem (Estrup), ere saa alvorlige, at de ikke have kunnet lade mig sidde rolig. Uagtet jeg havde bestemt ikke at tage Del i denne Sags Forhandling, fordi den førtes meget godt af andre af min Gruppe, saa har det ærede Medlem kaldt mig frem for at fremsætte nogle faa Bemærkninger. Jeg har nemlig saa megen Sympati for det, han her udtalte, at jeg nødig vil have,